

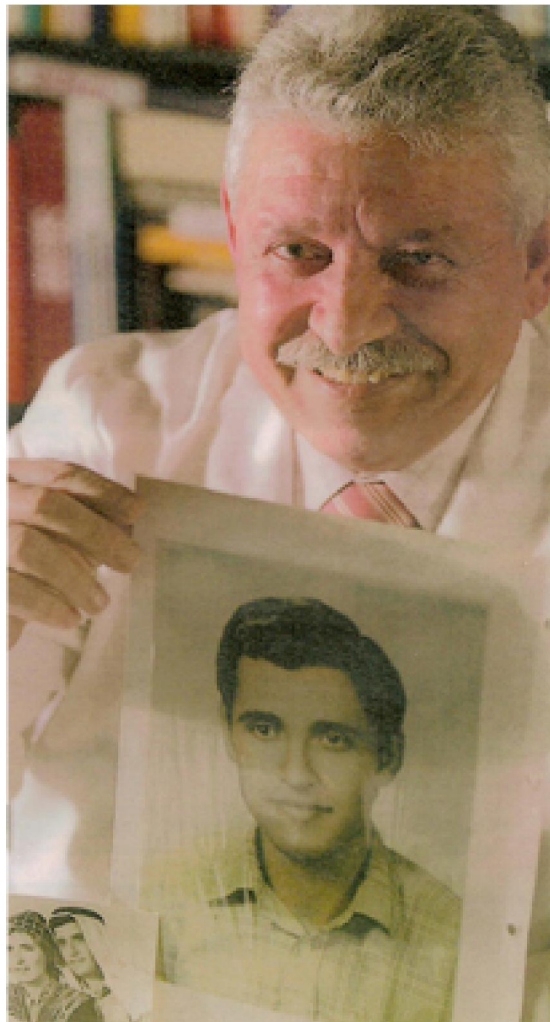
Dt setmanal #49

Diari de Terrassa Setmanal
Dissabte, 25 de març de 2006

L'ALTRA CARA DEL...

DR. WAFIK AL-WATTAR

Va arribar de Síria als 20 anys quan només sabia una sola paraula en castellà i avui és un uròleg de prestigi. TEXT: L.RUFIFINI FOTO: R. DOMÈNECH

“Jo volia viatjar. Havia nascut a Beirut, però vaig créixer a la ciutat d’Homs, a Síria. El meu pare era xofer i no sabia llegir, però es va esforçar perquè els seus set fills poguessin estudiar. Quan vaig acabar el COU, em vaig posar a treballar a una refineria per guanyar diners. Ja li he dit? Jo volia viatjar”

Conèixer altres cultures, viure experiències noves...

I estudiar medecina. Sempre havia tingut la il·lusió de curar. En el meu barri sabien que si algú prenia mal podia anar a casa del Wafik.

Però si vostè era encara un nen!

Bé, tenia una farmaciola amb cotó fluix, alcohol, mercromina i coses d’aquestes. Curava petites ferides.

No tenien alcohol a les altres cases?

Sí, però jo llegia molt. Anava a la biblioteca i devorava llibres de medecina. Resumia capítols de cirurgia, d’anestèsia... Quant més llegia, més en sabia, i això m’emocionava. Tenia molta curiositat.

No cal que ho digui!

Sempre que un familiar, encara que fos llunyà, es posava malalt, anava a visitar-lo a l'hospital per veure treballar els metges i les infermeres. També em fixava en les plantes que utilitzava la meua àvia per curar-se. Ho anotava tot.

Continuï...

Després vaig aprendre alemany i em van atorgar una beca per estudiar Medicina a Munic.

Bé! Ho va aconseguir!

Però no va poder ser: va esclatar la Guerra dels Sis Dies i Alemanya va trencar les relacions amb el món àrab. Em van denegar el visat.

...

Volia anar a un altre país i des d'allí fugir cap a Alemanya, però la meua família em va dissuadir. Mentrestant, un amic que se n'havia anat a Granada m'escrivia i em contava que es trobava molt a gust, que la gent era molt amable.

I va decidir venir. Tot i no tenir beca?

Sí, però m'hi va ajudar molta gent: el meu pare, els meus germans, els meus oncles... fins i tot alguns veïns!

No m'imagino els meus veïns gratant-se les butxaques per mi...

Bé, aquesta n'és una peculiaritat de la cultura àrab: ens considerem una gran família i ens ajudem en el que podem.

Finalment va poder viatjar.

Sí, em vaig embarcar en un vaixell turc i em vaig plantar a Barcelona després de vuit dies de viatge. Només sabia una paraula en castellà.

"Hola"?

No: "medicina"!

Ja és alguna cosa...

Bé, parlava anglès i alemany.

No li deurien servir de gaire...

A més, de seguida em vaig espavilar per aprendre castellà.

Ja ho pot ben dir.

No tenia cap més opció: volia matricular-me en alguna universitat i per superar l'examen d'accès havia de dominar l'idioma.

Ho va aconseguir.

Sí, al cap de set mesos i després d'alguns fracàs vaig obtenir una plaça a Medicina: ens hi vam presentar gairebé 300 i en van passar 25. I jo en vaig ser un d'ells!

I mentrestant, de què vivia?

Feia classes d'alemany, repartia publicitat, vaig escurar plats, vaig fer de mosso en una fàbrica de ceràmiques, vaig treballar de cambrer...

Devia estudiar amb unes ganes...

Els meus companys es quedaven atònits amb els meus apunts perquè ho anotava tot! És clar, era l'ansietat, la il·lusió: "Haig d'estudiar, haig d'aprovar".

On vivia?

En cases particulars. Trucava, els explicava la meua història i m'oferien una habitació barata.

Avui això seria impensable.

La situació era molt diferent: els àrabs veníem a estudiar una carrera. I aleshores eren els espanyols els que emigraven per trobar feina.

Hi ha qui pensa que els que ara arriben ens prendran el pa.

Però ens necessitem els uns als altres. Catalunya no hagués progressat tant sense la mà d'obra que va venir del sud. Cal controlar la immigració, sí, sobretot des dels països d'origen, però no oblidem que les fronteres són obra de l'home. Què canvia? El color, la llengua...? Però si tots som fills de Déu!

Parlant de Déu...

La religió és quelcom que heretem de la nostra família: jo sóc musulmà perquè ho eren els meus pares. El meu fill, que ara té 20 anys, va escollir no batejar-se ni res, i jo el respecto perquè el més important és el seu comportament.

L'ètica per damunt de la creença.

Jo crec en la llei del bumerang. Si fas el bé, reculls el bé. Si fas el mal, trobaràs mal.

Avui dia es fan moltes barbaritats en nom de les religions.

A tot arreu hi ha fanàtics que es proclamen religiosos, però que separen la religió de l'ètica...

Més aviat les ajunten per justificar les seves accions, oi?

És absurd: cap religió no ha parlat mai de fer el mal! Totes parlen de fer el bé.

I no creu que aquests conflictes són causats, més que per les creences, per les diferències econòmiques que hi ha entre unes zones i les altres?

Per descomptat. Els països àrabs són els més rics del món perquè tenen petroli. Però, qui se'n beneficia? Uns pocs. I qui ho manipula?

Altres països.

L'abús i el monopoli de la riquesa fa que la gent es torni extremista. Perquè tothom vol sobreviure.

UN CARNET CONTRA EL CÀNCER

>> Venia amb la idea d'estudiar Medicina i tornar, però es veu que va canviar de plans perquè l'aventura ja fa gairebé quatre dècades que dura. De ben segur que una raó important per quedar-se fou la Carmen, la infermera de qui es va enamorar ara fa més de 20 anys i que avui és la seva esposa. En Wafik Al-Wattar (Beirut, 1948) conta que va triar la urologia perquè "comprèn moltes disciplines: cirurgia, sexologia, andrologia..." Avui dia acudeixen a la seva consulta moltes persones d'aquestes que "pateixen en silenci", ja que és especialista en disfuncions erèctils i en tractament de les hemorroides, a les quals derrota en 15 minuts. Li preocupa el càncer de pròstata i és per això que ha creat un carnet de proves urològiques perquè els seus pacients prenguin consciència, talment com les dones, que s'han de fer revisions anuals: "Prevenir és curar".

[PEU DE FOTO]: El Dr. Al-Wattar, amb consulta a Terrassa, mostra imatges de la seva joventut.